

ogsaa for mit Vedkommende stillede. Derom vil de Herrer kunne finde mange Udtalelser; men naar de nu igen fremkommer med den Paastand, at jeg har forlangt Verdensmarkedets Pris, og at dette gav dem Anledning til at tro, at Prisen vilde blive 4 Kr. for et 8 Punds Rugbrød — hvad der endda var ganske urimeligt —, saa beder jeg dem nu overfor Tinget belægge denne Paastand med en Dokumentation af, hvor og i hvilke Udtryk jeg har fremsat en saadan Udtalelse.

Rode: Det er temmelig længe siden, det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Dag rettede nogle Bemærkninger til mig, men ærede Medlemmer vil dog endnu kunne erindre Indholdet og de venlige Følelser, disse Udtalelser bar Vidne om. Det ærede Medlem søgte meget langt tilbage for at sige nogle Ord om hele Centralisationsprincippet. Han gik tilbage til Forholdet i 1917, da der fandtes Ordninger, der ikke havde det fjerneste at gøre eller den mindste Sammenhæng med den Centralisation, der senere er blevet indført. Overfor de Paastande, det ærede Medlem fremsatte om, hvor uheldigt Staten havde virket i 1917 ved en anden Ordning, skal jeg imidlertid kun gøre opmærksom paa, at vel er det rigtigt, at der i 1917 under Blokaden var et kort Øjeblik, hvor der var forholdsvis Mangel paa Majs og Rigelighed paa Foderkager, men det varede ikke langt ind i 1917, før det omvendte blev Tilfældet, idet Beholdningerne paa private Hænder af Foderkager var sluppet fuldkomment op, hvorimod Importen af Majs eller Majsnævnets Beholdninger slog bedre til. Det havde at gøre med Handelscontumer, til hvilken Tid man skulde forsyne Landet med disse Varer og intet andet. Men det er i alt Fald noget, der er det Spørgsmaal, der har været drøftet her, fuldstændig uvedkommende.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup og ogsaa den højtærede Landbrugsminister er i deres Bemærkninger til det, jeg har fremført her i Dag, stadig gaaet ud fra, at jeg i Sommer har kritiseret Landbrugsministerens Beregninger ud fra deres Forhold til Priserne i Verden, altsaa ud fra Forventningen om et Prisfald, der vilde bevirke, at de ikke vilde slaa til; de finder, at naar jeg forventede et saadant Prisfald, burde jeg have sagt det, og at det var besynderligt, at jeg ikke forventede det samme for Majsen. Men hele denne Forudsætning er fuldkommen fejlagtig. Jeg har overhovedet ikke kritiseret Landbrugsministerens Forslag med Hensyn til Priserne, men kun med Hensyn til

Mængden af det Korn, man kunde forvente at faa ind. Jeg paaviste, at hans Beregning var fuldkommen usandsynlig. Jeg sagde, at naar det danske Landbrug i de 5 Krigsaaar, under tidligere Kornordninger, ingen Sinde havde kunnet faa mere Korn tilvejebragt end det, der var nødvendigt til Forbrug her i Landet, var det ganske urimeligt at vente, at man efter en saa langvarig Krigsperiode med alle dens Vanskeligheder for Landbruget skulde kunne faa 1½ Mill. Tdr. Rug og Hvede mere, end der var Brug for her i Landet. Dette var Grundlaget for min Kritik. Den eneste Gang, jeg overhovedet har nævnt Prisspørgsmaalet, er, hvor jeg siger, at Rug og Hvede vil man i alt Fald ikke kunne sælge, før man er ganske sikker paa, at der er Rug og Hvede nok i Landet, altsaa meget sent ud paa Høstaaret, og hvem ved da, om Priserne kan slaa til. Det er den eneste Gang, jeg har fremsat noget med Hensyn til Prisens Indflydelse paa Kornloven; men det er jo en fuldkommen rigtig Bemærkning i og for sig, hvad Forholdet ogsaa viser. Nej, de, der regnede med det høje Prisniveau, var den højtærede Landbrugsminister og hans Fortalere, og de sad dér, hvor man, saa vidt det er gørligt, kan overse Forholdene, og derfor gik jeg slet ikke ind paa at kritisere denne Del af Sagen. Følgelig maa jeg ogsaa gaa ud fra, naar der ventes en høj Pris paa Korn, at ogsaa den sidste Kornsort, der tales om, Majs, vil holdes i den høje Pris. Jeg har derfor ikke animeret nogen til under Forventning af, at Prisen vilde stige, at gøre sine særlige Indkøb.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup mente i min Tale at finde Udtryk for Sorg over, at alting nu gled tilbage i normale Forhold. Det er altsaa virkelig det ærede Medlems Indtryk, at det, vi glider henimod, er de normale Forhold. Jeg tror, at hvis ærede Medlemmer vil se, hvordan man rundt om i Erhvervslivet betragter de Forhold, vi glider hen imod, er det i Sandhed ikke Forhold, man kan betegne som normale, men det er Forhold, man imødeser med den største Bekymring, fordi de vil indeholde saadanne Brud paa det normale, at man maa frygte for Erhvervslivets Vilkaar baade paa det ene og paa det andet Punkt. Jeg har ikke udtrykt nogen Sorg over, at alt glider tilbage i normale Forhold, og jeg ønsker i høj Grad netop, at der maa komme de rolige og stabile Forhold i Verden, navnlig paa Pengemarkedets Omraade, som betinger en rolig Udvikling af Erhvervslivet, og som frigør os for ustandselig at beskæftige